

(המשך מעמוד 7)

בקרוב תומכיו אינה מצליחה עוד. אנשי דו-ההמשך רושמים את ליטרת-הבשר שלהם. עוצמה עכשיו — זהו המוטו החדש.

פרס, אמן הדחיות ההשמות, התירוץ והמרחות, עומד עתה תחת לחץ הסרטיקרים. עברנו אתה עומד עתה במיבחן, אמרו לו השבוע כמה מאנשי הקרובים. אם ירוחם משל אינו עף עד אפילו מתסקירו כמזכ"ל ההסתדרות, אתה יכול לשכוח ממונהיהם, כולנו נתמוך בנכון.

פרס מבין שאנשי מדברים בשיא הרצינות. כפעם הראשונה, מאז בחירות 1977, חל תהליך של התלכדות ממשיית בקרב ח"כי דוריהיניים. שני החוגים שתמכו בו, חוג יחידיו של אליהו שפייר, רפאל ארדי, נפתלי בלומנטל, יחזקאל זכאי וחיים רמון, חג בית ברל של נאוה ארד, עוזי ברעם ורוב היונים מרוח המשך (שאלו השתיים גם יעקוב לוינסון המנוח). היו התארגנויות כוחניות בלבד, אבל היה גם מכה משותף: נגד רבין.

פרשת לוינסון, ההוספת

שפייר הוא אומנם איש-ספר, המסוגל לחיות שבועות בלי לקרוא עיתונים, אבל הוא גם חיה פוליטית. נוקם ונוטר כמו כולם. הוא אינו טורח להסתיר את איכותו לפרס, שומר לעצמו את כל האופציות, והוא היחיד מקרב חבריו שאיננו פוסל אפילו את רבין. עם זאת, שפייר לא יצטרף למחנה-רבין ימשיך ללחוץ על פרס ולחכות לאפשרות, שמועמדותו של יצחק נבון תהיה על הפרק.

אנשי דוריהיניים פועלים כיום בהרמוניה. אברהם כץ-עוז, ואפילו איש מתנה-רבין יעקוב צור, שותפים למעגל ההתייעצויות.

מאגרי-הכוח העיקרי של פרס עצמו הוא בח"כים שאין מאחוריהם קבוצות או עוצמה פוליטית.

המזכ"ל בר-לב, למשל, יהיה גם בכנסת הבאה בעיקר עקב המוניטין שלו כציבור וקירבתו לפרס. בר-לב הוא האיש היחיד בקנהגת המיפלגה המאמין ברצינות כמצע, ודוגל כאורח דוגמתי ברעיון הפשרה הטריטוריאלית. גם אבא אבן, ובמידה מסויימת גד יעקובי, נהנים מפופולריות כלשהי כציבור, ממוניטין של שרים-לשעבר, וקשורים בטבורם לפרס.

משל ופרס
הם מדברים בשיא הרצינות

יעקובי עובד קשה מאוד לקיים את מעמדו, שומר על יחסים טובים גם עם אנשי-נבון. לפני הבחירות האחרונות התקשה מאוד להשיג במרכז המיפלגה את 60 האחוזים, הדרושים כדי להיבחר מחדש לכנסת אחרי הקרנציה השניה. הפעם סבורים שהוא יעבור בקלות יחסית. גם משה שחל קשור עם פרס, ושואף לתפקיד ככיר בקבינט שלו, אבל הוא איש פיקוח ומנוסה, דואג לערוך את עצמו בכל התפתחות, ואין להניח שיישאר בחוק, ככל קונסטלציה שתיווצר. גם ח"כ מיכה הריש תומך בפרס, מבלי שיהיה פעיל בקבוצת-כוח כלשהי, והוא האמור בחברו עדי אמוראי, פרלמנטר מוכשר ואיש נעים וחסר אויבים, המנטרל לחלוטין מכל עיסוק בפוליטיקה פנים-מיפלגתית.

אבל לפרס יש בעיות גדולות ריזוק עם ח"כים צעירים, אייבי רבין, המרכיבים בידיהם עוצמה פוליטית רבה: אליהו שפייר (תל-אביב), עוזי ברעם (ירושלים), אברהם כץ-עוז (קיבוצים), אריק חמקין (מושבנים), חיים רמון (צעירים), נאוה ארד (נשים), נפתלי בלומנטל (כור) וכן ישראל קיסר בהסתדרות מציעים לפניו אתגר עצום. רבין ייחיה להתפוררות מתח פרס, נכון חולם על מעבר המחנה כולו לתמיכה בו, הרחת משל עשויה להתקל בכשישים, שיפגעו בתדמיתו של יו"ד המיפלגה.

ומי עוסק ביום במאבק בלבד? שאלה מצוינות, אבל צריך לחכות עד אפילו אז יודע, אם יודע, המזכיר הכללי של ההסתדרות, ירוחם משל.
חיים ברעם ■

במדינה

מישטרה

40 שנה ללא הרשעות

ביצור נמחק כתבי-אישום על עבירות-תנועה

בית-מישפט השלום לתעבורה אינו רגיל לטפל בכתיב-אישום של שרים וח"כים, משום שהם נהנים מחסינות. אך באחרונה התגלגל בחיבל-המישפט תיק רק של שמואל תמיר כבר לא שר (המישפטים) וכבר לא ח"כ.

לפני זמן קצר הוא נתפס כשהוא נוהג בשטח עירוני במהירות של 63 במקום 50 קמ"ש המותרים.

אחרי שנתפס הוא קיבל לביתו כתבי-אישום מפורט והזמנה להופיע בבית-המישפט, ב-15 בינואר. עכבירה זו אין ברירת-קנס.

בתאריך הנקוב לא יכול היה תמיר להופיע. עורר-דינו, זאב ליאונר, שעובד במישרו של תמיר כשכיר, ייצג אותו, וביקש לדחות את הדיון משום שתמיר יצא לחו"ל.

נציגת המישטרה, רביפקר חרותה הראל, שהיא ראש מחלקת-התביעות בענף-התנועה של מישטרת תל-אביב, לא התנגדה לבקשה. היא עצמה ממתינה כבר תישעה חודשים שיוגש נגדה כתבי-אישום על פגיעה בשתי נשים בתאונת-דרכים בה היתה מעורבת.

התאריך החדש שקבע השופט לתמיר היה 26 בחודש ינואר.

אך בתאריך זה לא התקיים כל דיון. הוא נדחה שוב ל-22 לחודש פברואר. גם כתאריך השלישי לא התקיים כל דיון. המישטרה חזרה בה, ועל-פי בקשתה נמחק התיק.

מכיוון שהליך כזה אינו מקובל, פנה העולם הזה לדובר מישטרת תל-אביב, כדי לברר מה קרה בתיק של השרי-לשעבר. ממישטרת תל-אביב נמסר שראש ענף-התנועה במרחב, סגן-נציב מנשה חדר, הוא שקיבל את הבקשה למחיקה ואישר אותה, משום שתמיר נוהג מזה 40 שנה ללא כל הרשעות קודמות. אחרי שהוא הגיש בקשה, נברק תיקו והמישטרה נעתרה לבקשתו שלא להעמידו לדין, להמיר את עונשו בקנס כספי ובאזהרה.

נהגים לא מעטים היו שמחים אילו גם הם ידעו שפניה לראש ענף תנועה תפתור אותם מעמדה לפני שופט מחמיר בבית-המישפט לתעבורה.

פתח-תיקווה

קציני-המישטרה חיך

ההפתעה היחידה במערכה השניה על השבת במלאבס היתה פנינה רוזנבלום

המתקבלים הדתיים וההילוניים שיפשו את עיניהם בתדהמה. אחד מקציני-המישטרה המסיט את מגן-הפנים השקוף מסקרתו כדי להיטיב ולראות את המחזה המפתיע. בקהל הפתח-תיקוואי שנאסף להפגנה ליל השבת, נרמו קקריאות, "שאבעס" והצעקות שכנגד. עיני כולם היו נשואות אל היפהפיה הבלונדית הזוהרת.

פנינה רוזנבלום נראתה כלא-שייכת לקהל שמיהר להקיף אותה. הרוגמנית הופיעה ובירה את המחזה הכפיה הדתית. חיש מהר שחר מיקרה אליה רוזנבלום את עדשות מצלמותיהם של הצלמים הרבים וצוותי-הטלוויזיה שהיו במקום.

הצאת עדי הקרסוליים. זאת היתה, בערך ההפתעה היחידה במערכה השניה של מילחמת-השבת כפתח-תיקווה. "חיכינו לקאסה וקיבלנו, בסוף, הפגנה של דרדסים", התבטא בחיך קציני-מישטרה בכיר, אחרי שהסיר מראשו המיוזע את קסרת-הפלסטיק, בתום ההפגנה.

הדתיים ביקשו מן המישטרה מאחוריה: עורך-הדין אבי אורן.

מסגינה פנינה רוזנבלום בפתח-תיקווה*
חיכינו לקסאח -

חילונוי ודתי מתוכהים לפני קולנוע. היכל*
- וקיבלנו הפגנה של דרדסים

רישיון להפגנה, בהשתתפות חמישה-עשר אלף אברכים. תחת זה הופיעה תהלוכת-חרדים שמנתה רק כמה מאות אברכים. בראש התהלוכה הלכו הרב האשכנזי, שמעון סלומון, והרב הספרדי, משה מלכה.

יחד עם האברכים צעדה גם קבוצה של נערים ונערות מבני-עקיבא. חובשי הכיפות הסרוגות לא השתתפו בפועל בהפגנה, והסתפקו בשירה וריקודים, תוך הפרדה בין מעגלי הבנים והבנות.

ליד מעגל הנערות, שישבו על הכביש, עמדו כמה נערים. הצעירים, חובשי מיגבעות שחורות, התבוננו בנערות, שכולן לבשו חולצות בעלות שרולים ארוכים וחצאיות עד הקרסוליים, והחליפו ביניהם דחיפות וצחקוקים.

ליווי מישטרה לסינינה. ככל זמן ההפגנה היו שני הרבנים מוקפים בקהל חרדי צפוף, שגונן עליהם. הרב שימעון סלומון, שחוגים בעירייה הגדירו אותו כקיצוני שבין שני הרבנים, דחה את הצעת העולם הזה לעשות את השבת כביתו, ולהתרשם מעמדתם של החרדים.

אשתו של הרב, המסייעת לו בקביעת לוח-הפגישות שלו, אמרה כי "הרב עסוק בישיבות חשונות ואין לו זמן להשיב לשאלות".

הרב סלומון קיצוני עד כדי כך

הרב סלומון קיצוני עד כדי כך

הרב סלומון קיצוני עד כדי כך

הרב סלומון קיצוני עד כדי כך

הרב סלומון קיצוני עד כדי כך

נאשם תמיר
כבר לא

בהשקפותיו הרתיות, עד כי בעבר סירב להשתתף בהקפות של שימחת-תורה, שבהן לא ננקטה הפרדה מוחלטת בין גברים לנשים.

מדי פעם שלחו הרבנים את אחד האברכים אל מפקד מישטרת פתח-תיקווה, רביפקר יעקב ברדה, בשליחויות שונות. באחת הפעמים איימו הרבנים כי אם לא יסולק צוות הטלוויזיה, שורקוריו עיצבנו את החרדים, שוב לא היו אחראים למעשי האברכים הוועמים.

ברדה התייעץ בקשר עם מפקריו, ולבסוף ניתנה הוראה לצוות הטלוויזיה להתקפל. פנינה רוזנבלום, שישבה עד אז בתוך ניידת-השירור, אמרה לקציני-מישטרה שהיה במקום, כי היא רוצה ללכת הביתה, וביקשה ליווי מישטרה למכוניתה, שחנתה ברחוב צדרי. הקציני נעתר לבקשתה, וארבע שוטרים הכושיי-קסדות וחמושים באלות ליוו את רוזנבלום כמישמר-כבוד.

אורחים

האיש מלוס-אנג'לס

חבר מרכז חירות, אבל מבין בהשקעות

יושבי-ראש אגודות הסטודנטים של הליכוד, באוניברסיטות זכו להגיע לכתות-אחד ראשיות, וחלקם גם הגיעו לכנסת. אחד מהם הגיע ללוס-אנג'לס. זהו חבר מרכז חרות ישראל (ה"צ'צ'ו"), רובין (30), (מחנה דויד אפל-מיכאל קליינר-מיכה רייטר), שנבחר כראש-אגודה אחרי המפך.

אך כעבור כמה חודשים החליט לעזוב את הכל. הוא נסע לארצות-הברית הסריכל, הועסק כנהג-אוטובוס לתלמידים ובין הפעה להסעה התחיל למכור שעונים מבית לבית.

עד מהרה הצליח, פתח מרכז מכירות ענק של שעונים ומכשירי-אלקטרוניקה, ינשא אשה הוליד בת, וכל המישפחה מרבה לבקר בארץ.

אבל אולי בגלל ניסיונו הפוליטי הוא זוהר ביותר בכל מה שקשור להשקעות בארץ. בביקורו האחרון, בחודש שעבר, הציעה אשתו שיקנו ארמה בגדה, המליצה על נופים. רובין בדק ושלל את הרעיון. במטוס ללוס-אנג'לס שמע על התמוטטותו של דני ויינמן.